

Тръгна дѣдо и нѣкой момци,
А двама останахъ —
Ненчови-тъ два другаря —
При него сѣднахъ.
Стана Ненчо polegичка
И тръгна с' другари,
Говори имъ, той, излека:
„Слушайте другари:
„Я, да иде единъ отъ васъ,
„В' дѣдови Златели,
„Да обади, а, че тогазь —
„Право да ся върви.
Затече ся младый Пенчо
Попыта и го срѣшна:
„Готово е брате Ненчо ...“
Каза и ся усмихна,
Тѣй ми рѣче дѣдо Злати,
Той еще ся радва,
А чи има у тѣхъ гости,
Драго му е, казва.

XLII.

Достигнахъ у Златеви,
А Злати на вратни;
Вънъ да сѣднатъ не ги остави:
Въ къщи ги покани.
Тѣ ся свѣнѣхъ, като момци,
А той имъ продума:
„Що глѣдате, бре, юнаци?
„Вървете кът' в' дома ...
„Мойта къща и — на брата ми
„Тѣ сж отворени —
„Добри гости посрѣщаи:
„Отъ баща — тѣй знайми ...
Разпослахъ на одѣра
Козяци, губери
Възглавници край одѣра
Сѣка, с' шарки, гори.